

Ar trebui creștinii să țină sabatul?

Versete călăuzitoare: Geneza 2.2; Exod 31.12-17; Ezechiel 20.12,20; Exod 16.29; 35.2

Geneza 2.2: *Și, în ziua a șaptea, Dumnezeu Și-a terminat lucrarea pe care o făcuse; și, în ziua a șaptea, S-a odihnit de toată lucrarea Sa pe care o făcuse.*

Exod 31.12-17: *Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Și tu, vorbește fiilor lui Israel, zicând: «Să țineți negreșit sabatele Mele; pentru că acesta este un semn între Mine și voi în generațiile voastre, ca să cunoașteți că Eu sunt Domnul care vă sfințește. Să țineți deci sabatul, pentru că vă este sfânt: oricine-l va profana va fi omorât negreșit, pentru că cine va face vreo lucrare în el, sufletul acela va fi nimicit din poporul său. Șase zile să se lucreze, dar în ziua a șaptea este sabatul de odihnă, sfânt pentru Domnul. Cine va face vreo lucrare în ziua sabatului va fi omorât negreșit. Și fiii lui Israel să păzească sabatul, ca să țină sabatul în generațiile lor drept legământ pentru totdeauna. Este un semn între Mine și fiii lui Israel pentru totdeauna; pentru că Domnul a făcut cerurile și pământul în șase zile, și în ziua a șaptea S-a odihnit și S-a înviorat»“*

Ezechiel 20.12,20: *Și le-am dat și sabatele Mele, ca să fie un semn între Mine și ei, ca să cunoască ei că Eu sunt Domnul care-i sfințește. ... Și, sfințiți sabatele Mele, iar ele să fie un semn între Mine și voi, ca să cunoașteți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru.*

Exod 16.29: *Vedeți că Domnul v-a dat sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea pâine pentru două zile. Fiecare să rămână la locul său; nimeni să nu iasă din locul său în ziua a șaptea.*

Exod 35.2: *Șase zile să se lucreze, dar ziua a șaptea să vă fie sfântă, un sabat de odihnă, pentru Domnul: oricine va lucra în ea să fie omorât.*

Ar trebui creștinii să țină sabatul?

Sabatul este amintit prima dată în cartea Geneza 2.2: „Dumnezeu ... în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Sa.” Cuvântul sabat este derivat de la cuvântul ebraic *shabbath*, care înseamnă „a se odihni” sau „a înceta lucrul”. În Geneza 1.31 citim: „Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și, iată, era foarte bine.” El putea găsi odihnă desăvârșită și satisfacție în tot ce El a făcut, inclusiv în omul pus ca și cap peste creație: bărbat și femeie.

Dar această odihnă a fost curând deranjată. Satan s-a strecurat și femeia a ascultat de amăgirea lui. Adam a mâncat împreună cu femeia din fructul interzis, căci el a ascultat mai bine de subiectul plăcerii lui, soția lui, decât de voia lui Dumnezeu exprimată categoric: „Să nu mănânci din el.” Acum omul, pe care Dumnezeu l-a creat pentru Sine Însuși, stătea sub puterea păcatului și judecății. Păcatul așează voia și dorințele eului înaintea voii și plăcerii lui Dumnezeu.

Cum putea Dumnezeu să Se odihnească în această stare a lucrurilor? El a trebuit să înceapă o lucrare nouă, ca să introducă o creație nouă, care niciodată nu ar putea fi stricată de păcat, și El a făcut cunoscut șarpelui aceasta: „Vrăjmășie voi pune între tine [șarpele] și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea [sămânța femeii, Hristos, născut fără contribuția bărbatului] îți va zdrobi capul.”

Hristos spune iudeilor: „Voi sunteți din tatăl vostru, diavolul, și vreți să faceți poftele tatălui vostru” (Ioan 8.44). Prin nașterea naturală omul se naște cu această natură căzută și este un copil al diavolului (vezi 1 Ioan 3.10; 1 Petru 1.23). Noi toți suntem născuți din sămânța care putrezește a lui Adam; Hristos este singura excepție. Dar dacă un păcătos primește pe Hristos, el devine născut din nou, de sus din sămânța care nu putrezește a lui Dumnezeu (compară Ioan 3.1-6 cu locul acesta din 1 Petru 1). Aceasta este o creație nouă – natura divină proprie lui Dumnezeu și viața Sa, făcută parte și implantată în inimă prin Duhul Sfânt (vezi Ioan 1.12; Iacov 1.18). Drept urmare credinciosul are două naturi: natura lui Adam căzut, care se iubește pe sine însuși și iubește voia cărnii, și natura divină, care a primit-o de la Dumnezeu prin lucrarea Duhului ca răspuns la credința în Cuvântul lui Dumnezeu.

Însă înainte ca Dumnezeu să poată face aceasta, a trebuit de la Tatăl și de la Fiul să înceapă și să fie terminată o lucrare cu totul nouă. „Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez” (Ioan 5.1-18, în mod deosebit Ioan 5.16,17, unde se relatează categoric că era în ziua de sabat, atunci când El a făcut această minune). Cum putea Dumnezeu, cum putea Domnul Isus să Se odihnească pe o scenă unde domnea păcatul și împreună cu el boala și moartea, urmările păcatului?

Sabatul a fost dat lui Israel

De ce sabatul a fost dat lui Israel? De ce Israel trebuia să-l respecte ca pe o zi de odihnă? (Rog să se ia Biblia și să se citească următoarele versete, înainte de a merge mai departe: Exod 31.12-17; Ezechiel 20.12,20; Exod 16.29; 35.2). El a fost dat ca semn între Dumnezeu și Israel, poporul Său ales.

Israel a spus de două ori: „Toate cuvintele pe care le-a spus Domnul le vom face!” (Exod 24.3,7). Ei au făgăduit solemn ascultare ca bază a binecuvântării (vezi și Exod 19.5): „Dacă veți asculta de glasul Meu cu adevărat și veți păzi legământul Meu ...” Aceasta făcea binecuvântarea dependentă de ascultare. Acesta este principiul Legii: fă și vei primi; dacă nu faci, ești blestemat (vezi Galateni 3, în mod deosebit Galateni 3.10). Sabatul era semnul caracteristic deosebit al primului legământ.

Pe acest teren al împlinirii Legii și poruncilor ca fundament al binecuvântării Israel a eșuat complet. După ce copiii lui Israel au auzit prin Moise aceste porunci de la Dumnezeu Însuși (Exod 24), înainte chiar ca el să coboare cu tablele Legi (una din porunci se referea la sabat), ei și-au făcut un vițel de aur și s-au închinat acestui idol, pe care l-au făcut cu mâinile lor. Când Moise a văzut aceasta, a aruncat tablele de piatră și le-a sfărâmat – fără îndoială a fost

călăuzit de Dumnezeu să procedeze așa (Exod 32.19). Cum ar fi putut el aduce aceste table de piatră în tabără, dacă poporul, după ce a făgăduit: „Toate cuvintele pe care le-a spus Domnul le vom face”, a încălcat prima și cea mai importantă poruncă: „Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine”? Ar fi însemnat moartea tuturor; toți stăteau sub blestemul unei Legi încălcate (Galateni 3.10; Deuteronom 27.26).

Începând de atunci El i-a suportat prin îndurare, și toate binecuvântările, pe care ei le-au primit, nu s-au bazat pe Lege sau pe principiul Legii, ci era har pur – favoare nemeritată – și bunătate față de un popor care ratează; și El i-a suportat până a venit Hristos.

Și ce găsim noi apoi în Noul Testament? Ei au muștră pe Domnul Isus, deoarece El a vindecat în ziua de sabbat, și L-au criticat deoarece El a lăsat pe ucenicii Lui să culeagă spice de grâu și să mănânce boabele de grâu. În cele din urmă L-au lepădat, au lăsat să fie răstignit și au pecetluit mormântul în ziua de sabbat, semnul dat lor de Dumnezeu în legământul Său, adică întâiul legământ. Acum totul era terminat. Ei au simulat că respectă sabbatul, simbol al odihnei lui Dumnezeu, în timp ce Domnul era în mormântul pecetluit, omorât de mâinile lor păcătoase! Și El venise totuși să-i binecuvânteze! Din momentul acela nu mai era posibilă nici o binecuvântare sub vechiul legământ, al cărui semn era sabbatul.

Un început nou

Însă după aceea are loc un început nou în prima zi a săptămânii. Tatăl și Fiul au făcut lucrarea de răscumpărare la cruce. Dumnezeu sfânt a pus păcatele noastre pe Fiul Său și L-a lăsat să fie lovit de singurătate și de toată mânia, pe care noi am meritat-o.

Primul legământ, al cărui semn era sabbatul, a fost complet încălcat de Israel, dar – ceea ce este și mai important – Dumnezeu l-a dat la o parte. El era o „slujbă a morții” și o „slujbă a condamnării” (2 Corinteni 3.7,9), și Dumnezeu a introdus un legământ nou, o creație nouă prin învierea lui Hristos în prima zi a săptămânii – un început nou.

Toți, cei care cred în Hristos, au murit (Coloseni 3.3,4). Ei „au fost făcuți morți față de Lege [primul legământ cu ziua a șaptea a lui, cu sabbatul ca semn], prin trupul lui Hristos, ca să fiți ai Altuia, care a fost înviat dintre morți” (Romani 7.4). „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, toate s-au făcut noi” (2 Corinteni 5.17). El este legat cu un Hristos înviat, glorificat, care a înviat în prima zi a săptămânii. Creștinul nu mai are nimic a face cu Legea poruncilor, scrisă și gravată în piatră, ca bază a relației lui cu Dumnezeu. Toate binecuvântările lui stau în legătură cu relația lui nouă și se revarsă de la Hristos înviat, care a fost lepădat, omorât și pecetluit în mormânt în timpul zilei de sabbat de către aceia care stăteau sub legământul dintâi. El a ieșit din mormânt în puterea vieții de înviere în prim zi – un început nou – și S-a arătat alor Săi și i-a binecuvântat în aceeași zi și încă o dată în următoarea prima zi a săptămânii, și apoi, înălțat în înălțime, a trimis jos pe Duhul Sfânt iarăși în prima zi a săptămânii. Corespunzător găsim că ucenicii se strâneau în prima zi a săptămânii, ca să frângă pâinea (Faptele Apostolilor 20.7).

Să se citească Faptele Apostolilor 15 și să se observe lipsa poruncii de sabat și importanța harului și adevărului pentru mântuire (Faptele Apostolilor 15.9-11). Noi nu găsim nici o poruncă să ținem ziua întâi a săptămânii, deoarece noi nu stăm sub o lege a poruncilor, ci sub har. Însă prima zi a săptămânii a fost scoasă în evidență de Domnul în mod deosebit prin învierea Sa și prin faptul că El S-a arătat alor Săi în această zi și că El a trimis aici jos pe Duhul Sfânt în prima zi a săptămânii (vezi Faptele Apostolilor, în mod deosebit Faptele Apostolilor 2.32,33). Să se mai observe și că Rusaliile era permanent în a cincizecea zi după Paști, aceasta este întâia zi după șapte săptămâni sau 49 de zile. Ziua a cincizecea este în prima zi a săptămânii.

Dar de ce se spune atunci: „Rămâne deci o odihnă de sabat pentru poporul lui Dumnezeu” (Evrei 4.9), dacă creștinii nu trebuie să țină sabatul? Să se ia seama la versetul 8: „Pentru că, dacă Iosua le-ar fi dat odihna, n-ar fi vorbit după aceea despre o altă zi” (Evrei 4.8). Iosua a adus pe Israel în țara Canaan, însă nu a putut să le dea odihnă sub întâiul legământ, despre care ziua a șaptea, sabatul, era un semn; de aceea Dumnezeu vorbește despre o altă zi de odihnă și spune apoi în versetul 10: „Pentru că cine a intrat în odihna Lui, acela s-a și odihnit de lucrările lui, ca Dumnezeu de ale Sale” (Evrei 4.10) – de lucrările pe care El le-a terminat la cruce („S-a sfârșit”, Ioan 19.30). Deci Hristos șade (sau: Se odihnește) la dreapta Tatălui, în contrast cu preoții din timpul Vechiului Testament, care stăteau [în picioare], deoarece lucrarea lor niciodată nu era terminată (vezi Evrei 10.11,12).

Astfel credinciosul nu intră prin fapte în odihna Lui, ci prin credință în lucrarea făcută de Hristos. La venirea Domnului el va intra în acel sabat veșnic – odihna lui Dumnezeu; nu în odihna pe care Dumnezeu a avut-o după prima Sa creație, care a fost deranjată prin păcat, sau în sabatul celor zece porunci, ci în acea odihnă veșnică a noii creații, care se bazează pe lucrarea înfăptuită de Hristos, pe care păcatul niciodată nu o poate deranja, deoarece el a fost înlăturat pentru veșnicie. Aceasta este odihna „celeilalte zile”, care este amintită în Evrei 4.8. Hristos, care a fost înviat în prima zi a săptămânii, este capul acestei creații noi și este Izvorul unei vieți noi.

Isus zăcea în mormânt în ziua de sabat, semnul primului legământ, și de asemenea și noi zăceam acolo în moarte cu El, căci noi am murit cu El, Locțiitorul nostru; și noi am fost înviați cu El și strămutați în locurile cerești (vezi Efeseni 2.4-7; Coloseni 1.1-4; 2.12-17). Domnul să deschidă ochii inimilor noastre, ca noi toți să putem vedea acest loc minunat, care este al nostru în Hristos înviat! Atunci întâia zi a săptămânii va avea o importanță deosebită pentru noi, așa cum era pentru ucenici în Faptele Apostolilor, care se strângeau ca în această zi să-și amintească de Domnul. Întâia zi a săptămânii are importanță deosebită nu printr-un fel de prescripții carnale, ci prin confirmarea divină, pe care Domnul a dat-o asupra ei prin învierea Sa și prin arătarea Sa în mijlocul alor Săi în această zi, când El le-a arătat mâinile Sale, picioarele Sale și coasta Sa străpunse și le-a zis: „Pace vouă!” Această pace El ne-a câștigat-o prin lucrarea Sa făcută pe cruce.

Toate eforturile personale, toate faptele, care să servească la obținerea favorii lui Dumnezeu, au trecut. Odihna veșnică este partea noastră în Mântuitorul înviat. Pacea este partea noastră, vestită în aceeași primă zi a săptămânii (vezi Ioan 20.19-21), în ziua în care El a înviat și a lăsat înapoi Lui pentru totdeauna moartea și judecata – pentru El Însuși și pentru toți pentru care El a murit: „Vă las pacea; vă dau pacea Mea: ... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte” (Ioan 14.27). Noi ne bucurăm acum de această pace prin credință; noi o vom savura desăvârșit în toată veșnicia, când trupurile noastre muritoare vor fi înviate la venirea Sa.

„Deci nimeni să nu vă judece pentru mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare sau de lună nouă sau zile de sabat, care sunt o umbră a lucrurilor ce aveau să vină; dar trupul [care arunca umbra] este Hristos” (Coloseni 2.16,17). Consumarea anumitor mâncături ca fiind curate și respingerea altora ca necurate, respectarea (impusă prin porunci carnale) de zile de sărbătoare și a zilei de sabat erau în totalitate numai umbre despre lucruri care trebuiau să vină. Ele sunt exclusiv umbre aruncate mai dinainte (o vestire) a chestiunii principale, a trupului sau a realității, pe care noi o avem acum în Hristos. Este cu adevărat trist să vezi creștini, cel puțin creștini în sensul că ei se declară a fi creștini, care merg înapoi și insistă la respectarea umbrelor, în timp ce ei ar trebui să se bucure de Hristos și toate binecuvântările, care au devenit partea noastră în El.

Titlul original: „Should Christians keep the Sabbath?” – din *Grace & Truth Magazine*